

Weekendavisen

Weekendavisen A/S
Pilestræde 34, 1147 København K.
Telefon: 33 75 25 33 Telefax: 33 75 20 50
e-mail: bwa@weekendavisen.dk

Kvalitetsproblem

NÅR man mener at se en dybt udspøkeret konspiration for sine øjne, skal man altid standse op og overveje, om det måske i virkeligheden kunne dreje sig om gemen inkompetence. Inkompetence er nemlig uendelig meget mere udbredt end evnen til at udspøkulere virksomheder, langsigtede konspirationer. Socialistisk Folkeparti Annette Vilhelmsen er ganske vist den eneste minister, som indtil videre har forsvaret sig mod konspirationssanklager ved at påberåbe sig inkompetencens almindelige udbredelse. Men et flertal af de skandaler, som for tiden plager diverse regeringsmedlemmer, burde måske forklares med dygtighed. Og hvis det hele ikke skyldes ond vilje, men manglende evne, så kan problemet ikke løses ved bare at ansætte nogle viceministre.

KONSPIRATIONER, der indebærer, at man først studerer Pia Kjærsgaards kalender, dernæst bevæger både en politimester og en minister til at lyve i sager, hvor det kan bevises, at de lyver – dét er ærlig talt ikke særlig dygtigt gjort. Hvis to departementschefer indkalder en ministerkandidat til fortrolig samtale og lyver ham op i hans åbne ansigt, kan man heller ikke tale om nogen vellykket konspiration. Ganske uanset, hvis lysende idé det var at bilde Henrik Sass Larsen ind, at han skulle sikkerhedsgodkendes, fremstår det ikke ligefrem fingernemt. Når Mette Frederiksen i Folketinget med hjælp fra Beskæftigelsesministeriets pressechef fremstiller et forskningsresultat, som om det viste det modsatte af det, det faktisk viser, er det heller ikke særlig smart, vel?

IKKE kun Socialistisk Folkeparti og Socialdemokraterne har problemer med kvaliteten af deres intriger; skatsegen vedrørende Stephen Kinnock står ikke til nogen høj karakter for den kunstneriske udførelse. Embedsmænd og ministre kludrer tilsyneladende rundt i selv forholdsvis enkle sager, og når sagerne bliver udviklede, går det fuldkommen galt. Ingen djævel kan længere finde ud af, hvad der egentlig foregik med de statsløse i Integrationsministeriet under Birthe Rønn Hornbech. Og det henstår også blandt de uløste mysterier, hvordan Christian Friis Bach kunne have været til et møde i GGGI og stemt for organisationens rejsepolitik, uden at han tilsyneladende selv var sig det bevidst.

Verdensorden

IRAN er ikke blevet inviteret til at sidde med ved bordet ved de tilstødende fredsforhandlinger i Genève om Syrien. Den amerikanske udenrigsminister John Kerry har ganske vist udtalt, at Iran måske alligevel vil kunne gøre sig nyttyt fra »en anden position«, men iranerne har meget forståeligt valgt at være stødt. Hele fornærmelsesspillet mellem USA og Iran er imidlertid snart så trivielt, at selv Obamas administration burde kunne se det. Hvis nogen form for fredelig løsning skal komme til stede i Syrien, vil den nødvendigvis involvere Iran.

OG fine fornærmelser for, hvem man kan være i stue med, kan man oprigtigt talt ikke have, når den hovedindbudte er den syriske præsident Bashar al-Assad. For nu ikke at opholde sig ved, at Saudi Arabien heller ikke er noget moralsk fyrtårn, eller for den sags skyld Rusland, med hvem USA kører tandem i Syrien-spørgsmålet. Man har brug for at tale med Iran, og det er tåbeligt ikke at involvere landet straks.

SAUDI Arabien er omtrent lige så meget part i den syriske borgerkrig, som Iran er det. Den traditionelle iranske støtte til Assad og til Hizbollah mister betydning i takt med, at krigshandlingerne i det uheldige land bliver mere og mere sektariske. De voldssomste kampe i de seneste uger har stået mellem ISIL, den Islamiske Stat i Irak og Levanten, og flere forskellige andre jihad-grupper. ISIL lader til at være udlændingenes jihad-gruppe, og disse udlændingenes opførelse er tilsyneladende sådan, at lokale jihadister bekyrres.

ER det ganske vist en ubehagelig tanke, hvis flere håndfulde ministre fra stribevis af partier sammen med deres embedsmænd skulle være optaget af misliebige intriger, så er det ikke meget mere trostrøgt, hvis det ikke er ond vilje, men manglende evne vi ser folde sig ud. Den seneste opgørelse over vælgernes tillid til politikere i almindelighed viser, at den er lavere end i noget tidligere år. Og uanset hvem der sidder i regering, er mistillid til politikere som sådan en farlig ting. Hvis det demokratiske system skal genskabe tilliden til politikerne, må antallet af skandaler nedbringes.

DESPERATION over det hele roderi har fået både politikere og analytikere til at foreslå, at ministrene styrkes over for embedsværket med viceministre eller særlige personlige rådgivere i større tal, end hvad man i øjeblikket har. Dette løsningsforslag hviler på den antagelse, at miseren skyldes, at embedsmændene tryner ministrene; Bødskov nævnes som det mest overbevisende eksempel.

MEN Frederiksen skandale, som udvikler sig i disse dage, er skruet anderledes sammen. Her er det tilsyneladende det politiske opportune, der har ledt ministerens pressechef til på trods af fagkunds-kaben at skrive, at de tværfaglige teams i kommunerne nedbringer sygefraværet. Mens sandheden er, at det gør de kun i fem ud af de 22 kommuner, hvor man har kørt forsøgene. Overordnet voksede fraværet en smule, og de involverede forskere har nu protesteret mod pressechefens politiske udlægning.

VRØVL er det, at man vil kunne trylle viceministre frem, som er meget bedre begavede og meget mere erfarne end de folk, man allerede har gjort til ministre. Hvis de findes, hvorfor er disse ideelle, politiske personer så ikke selv blevet ministre til at begynde med? Hvis vi ikke tror, at kvantitet nødvendigvis må slå over i kvalitative forbedringer, så skulle vi måske koncentrere indsatsen om noget helt andet. Embedsværket kunne være mere selv-kritisk. Og partierne kunne begynde at prioritere personer til ministerposter, der havde prøvet et rigtigt job, måske endda et lederjob uden for partiet. Hvis man skal have ansvar, må man kunne gøre sig umage. *A.K.*

DEBAT

Arbejdsudbud

Lars Olsen
journalist og forfatter

I Arne Hardis' store interview med Henrik Sass Larsen foreholdes erhvervsministeren kritikken i min nye bog »En bygning slår revner«: At regeringen sætter ensidigt på at øge arbejdsudbuddet, selv om der under krisen kun er begrænset efterspørgsel efter arbejdskraft.

»Han har uret. Man er nødt til at erkende et grundforhold: Man kan ikke betragte arbejdsudbud og efterspørgsel som statiske størrelser, som Enhedslisten og andre gør. Det er mere dynamisk derude. Når man udbyder mere arbejdskraft, skaber det også flere job.« svarer Henrik Sass Larsen og fortsætter:

»At tage fat på de mest marginaliserede og sørge for, at de står til rådighed, er en god idé (...) Må jeg minde om, at alle prognoser siger, at vi inden for få år får et kapacitetsproblem, hvis vi ikke har tilstrækkelig med godt uddannet arbejdskraft.«

Sass Larsen betjener sig hér af et oldgammelt debatrick: At tillægge modparten et synspunkt, han ikke har – og derefter gendrive det. For selvfølgelig skal en ansvarlig regering forholde sig til udbuddet af arbejdskraft. Problemet er, at SRSF – og før den VK-regeringen – øger arbejdsudbuddet uden hensyntagen til efterspørgslen. Hvis man tror, at arbejdsudbuddet på kort sigt skaber sin egen efterspørgsel, så spørg dem, der nu mister dagpengene. Oprindelig antog Finansministeriet, at det var 2-4.000 om året – i praksis blev det over 30.000. Forklaring: Der er ikke efterspørgsel efter de mange ledige hænder.

I »En bygning slår revner« kortlægger jeg ligheder/forskelle i forholdet til 1990'ernes Nyrup-regeringer, som formåede at knække arbejdsløshedskurven og nedbringe den offentlige

VI SKAL BARE HA' DE ARBEJDS-LØSE TIL AT BRUGE FLERE PENGE... ER DU FRISK PÅ EN SELFIE?

gæld. Nyrup-regeringerne gennemførte også kontroversielle reformer, der øgede arbejdsudbuddet, for eksempel kortere dagpengeperiode og en håndfast ungeindsats. Det skete imidlertid inden for rammerne af en strategi, som skabte øget efterspørgsel efter arbejdskraft og mere optimisme i samfundet.

I Nyrup-regeringernes første år – 1993-95 – var hovedfokus på efterspørgslen. Der kom gang i hjulene gennem kickstart, omlægning af lån på boligmarkedet og nok så vigtigt ved, at regeringen medvirkede til et mere optimistisk psykologisk klima. I disse år gjorde SR-regeringen faktisk arbejdsudbuddet mindre gennem nye orlovordninger, og det skabte jobåbninger til de arbejdsløse. Nyrup og Lykketoft lægger ikke skjul på, at de stadig tror på økonomi Keynes' konjunkturpolitik – men i en moderniseret udgave.

Nyrup-regeringerne strammede op i takt med, at økonomien kom op i

gear, og der blev øget efterspørgsel efter arbejdskraft. I årene efter 1995 var fokus på at øge arbejdsudbuddet og undgå »flaskehalse« på arbejdsmarkedet, som det hed dengang. Og det virkede. Den unikke kombination af konjunkturpolitik og reformer skabte et dansk »jobmirakel«, der vakte opsigt i resten af Europa.

Desværre har Thorning-regeringen valgt et langt mere ensidigt fokus på arbejdsudbuddet. Reformen, der øger arbejdsløshedsudbuddet, har været den røde tråd siden regeringsgrundlaget i 2011. En linje, der de to første år tvang regeringen til at male økonomien i dystre farver – kun derved kunne reformerne legitimeres. Regeringens offentlige investeringer har ikke rokket ved denne hovedlinje. Resultatet er, at Danmark har hængt fast i krisen længere end vore nabolande, simpelthen fordi folk ikke tør svinge Dankortet og sætte gang i forbruget. 1990'ernes SR-regeringer knækkede

halsen på spørgsmålene om indvandring og integration. Sass Larsen & Co. er med rette optaget af at undgå denne fejltagelse, men desværre røg barnet ud med det beskidte badevand. Thorning & Sass har afskrevet Nyrup-regeringernes Keynes-inspirerede konjunkturpolitik, ligesom de har droppet klassiske socialdemokratiske dyder om økonomisk omfordeling. Det er bekvemt i forhold til De Radikale og Finansministeriet, men har sendt regeringen på katastrofekurs over for vælgerne – og forlængt krisen.

Klimapause

Jens Olaf Pøpke Pedersen
seniorforsker ved DTU Space

Thomas Clemens angriber i et læserbrev den 3. januar Bo Bjørnvig for – blandt andet i et herligt klimaessay den 20. december – at have »postpostuleret, at Jordens temperatur ikke er steget de sidste 15 år.« I modsætning til hvad Thomas Clemens skriver, så bygger Bo Bjørnvigs udsagn imidlertid ikke på en enkelt temperaturserie eller enkelt rapport fra det i øvrigt velanskrevne britiske meteorologiske institut. Andre globale temperaturserier giver samme resultat, og FN's klimapanel konkluderer i sin nyeste rapport, at ingen af de globale datasæt viser en temperaturændring i 15 årsperioden 1998-2012, som er forskellig fra nul inden for den statistiske usikkerhed.

De globale temperaturserier er ikke helt ens, hvilket blandt andet skyldes forskelle i dataanalyse, og at store områder af kloden ikke er dækket af målestationer, hvor man i stedet forsøger at beregne temperaturen eller udelader dem helt. Alle datasæt har derfor velkendte problemer, som diskuteres flittigt i den videnskabelige litteratur, og som jævnligt fører til nye analysemetoder og

Forskning. UVVU har sænket barren for videnskabelig uredelighed til under det meningsløse. Udvalget bør snarest nedlægges og dets domme annulleres med tilbagevirkende kraft.

Regn selv efter

AF HELMUTH NYBORG
prof., dr.phil.

Professor emeritus Jens Mammen (AAU), lektor Morten Kjeldgaard (AU) og undervisningsadjunkt Jens Kvorning (AAU) kritiserede for nylig i debatindlægget »Vildledende og fordækt« *Weekendavisen* for forsidsartiklen »Ude af kontrol« (bragt den 29. november) om Udvalgte Vedrørende Videnskabelig Uredelighed (UVVU). De mente, at artiklen vildledte læserne ved at neddæmpe, at undertegnede var dømt videnskabeligt uredelig.

UVVU har nemlig fundet, at en reference til FNs fødselsdata ikke viste hen til de anvendte data i den artikel, jeg skrev om indvandring og intelligens (Decay artiklen). Dette er ifølge kritikkerne og UVVU videnskabeligt uredeligt, idet det svarer til »...at angives en vildledende reference på en måde, der må sidestilles med uplyst konstruktion af data eller substitution med fiktive data.«

De tre kritikere og UVVU tager ikke blot fejl, hvad angår referencen, men kan heller ikke regne. Referencen viser fuldt korrekt hen til de anvendte data. Derimod mangler der i Decay-artiklens metodeafsnit en beskrivelse af en proportionalitetssomregning, som omregner FNs Total Fertility Rates til Crude Birth Rates, som min befolkningsmodel skal bruge.

Omregningen ændrer intet i artiklens konklusioner. Umiddelbart efter at mangelen blev påtalt, fremsendte jeg et såkaldt Addendum til det tidsskrift, hvor artiklen blev trykt med en beskrivelse af transformationen.

Integration. Hvis man sammenligner de ikke-vestlige efterkommere i alderen 20-29 med jævnaldrende danskere, er de kommet gennem krisen med næsten samme fald i beskæftigelsesprocenten.

Det går bedre for efterkommerne

AF TORBEN TRANÆS
forskningschef

I sin omtale i WA den 3. januar af Danmarks Statistiks *Indvandrere i Danmark 2013* får Frede Vestergaard også plads til at kritisere efterårets rapport *Integration blandt ikke-vestlige indvandrere* fra Rockwool Fondens Forskningsenhed. Han mener, at rapporten giver et misvisende positivt billede af integrationen, blandt andet ved bevidst at vælge et snævert aldersinterval for de gennemførte sammenligninger, nemlig de 25-54-årige, frem for det bredere interval, som Danmarks Statistik bruger, de 16-64-årige.

Det er ikke blot en grov beskyldning, det er også en ejendommeligt beskyldning, fordi det virker omvendt at indsnævre intervallet. Det giver netop en større forskel mellem danskernes og de ikke-vestlige indvandreres beskæftigelse – og altså et dårligere billede af integrationen. For eksempel ville Danmarks Statistiks beskæftigelsesgab i 2012 gå fra 26 til 29 procentpoint, hvis man i stedet vælger det smalle interval. Vi valgte at arbejde med det smalle aldersinterval, fordi vores rapport ikke handler om den generelle integrationsudvikling over tid, men i stedet om integrationen af ikke-vestlige indvandrere og efterkommere på et givet tidspunkt og med udgangspunkt i familier.

Når man skal sammenligne for eksempel familier med og uden børn, gør man klogt i at begrænse sit aldersinterval, for at forskelle mellem familier med og uden børn ikke kommer til at afspejle aldersforskelle mellem familierne mere end forskelle mellem familietyper – som der redogøres for i rapporten. Med få undtagelser er det overordnede billede, at de ikke-vestlige efterkommere ligger midt imellem ikke-vestlige indvandrere og personer med dansk oprindelse.

Vestergaards hovedbudskab er, at integrationen af ikke-vestlige efterkommere i disse år udvikler sig katastrofalt blandt andet beskæftigelsesmæssigt. *Indvandrere i Danmark 2013* viser nemlig, at deres beskæftigelse er gået tilbage fra 2008 til 2012 med 14

procentpoint mod danskernes fald på 5 procentpoint. Dette er imidlertid en sammenligning af unge og midaldrende; efterkommerne er unge i gennemsnit, danskerne midaldrende.

Hvis man i stedet sammenligner de ikke-vestlige efterkommere med jævnaldrende danskere, for eksempel de 20-24-årige og 25-29-årige, tegner der sig et noget andet billede: De ikke-vestlige efterkommere er gået henholdsvis 17,9 og 10,5 procentpoint tilbage i beskæftigelse, mens danskerne har tabt henholdsvis 16,5 og 10,5 procentpoint.

Krisen har været katastrofal for de unge beskæftigelse, men har kun haft en mindre indflydelse på integrationen af de unge ikke-vestlige efterkommere. Ser vi på det overordnede billede af integrationen af de ikke-vestlige forstegenationsindvandrere, er det blevet forværret gennem krisen. Dog er deres beskæftigelsesgab på 26 procentpoint i 2012 stadig markant lavere end de knap 42 procentpoint, det toppede med midt i 1990'erne.